

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **I. G.**, trvale bytom D., U. zastúpený Mgr. J. V., advokátom, P., proti žalovanému: **R.H.C.P. N.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. PPZ-931-1/HCP-NR-2006 zo dňa 17.1.2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 29S 27/2007-52 zo dňa 16.10.2007 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 29 S27/2007-52 zo dňa 16.10.2007 **zmeňuje tak**, že rozhodnutie žalovaného č. p. : PPZ-931-1/HCP-NR-2006 zo dňa 17.1.2007 v spojení s rozhodnutím O.C.P. P. P. č. PPZ-225-19/HCP-NR-CP-NPA-P-2006 zo dňa 17.10.2006 **zrušuje a vec vracia** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Nitre rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č. p. PPZ-931-1/HCP-NR-2006 zo dňa 17.1.2007, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie O.C.P.P., P. č. PPZ-225-19/HCP-NR-CP-NPA-P-2006 zo dňa 17.10.2006, ktorým bolo zamietnutá žiadosť žalobcu o prvé povolenie na trvalý pobyt na území SR.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný rozhodoval na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a aplikoval správny právny predpis, žalovaný sa podľa krajského súdu vysporiadal v rozhodnutí o odvolaní so všetkými námietkami žalobcu.

Prvostupňový správny orgán podľa krajského súdu správne postupoval pri vyhodnocovaní podkladov pre rozhodnutie žiadosti žalobcu, keď jeho žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt zamietol podľa § 39 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona

o pobyte cudzincov s prihladením na správanie žalobcu, ktoré nedávalo záruku, že by sa v budúcnosti nedopúšťal podobného nekalého správania na území SR.

Krajský súd vyjadril názor, že i keď žalobca ku dňu podania žiadosti nebol právoplatne odsúdený z uvedených trestných činov, ustanovenie § 39 zákona o pobyte cudzincov policajnému orgánu priamo ukladá prihladiť na bezpečnostné hľadisko a verejný záujem štátu a občanov SR v súvislosti so zistenými skutočnosťami žalobcu, ktorý sa ako cudzinec nachádza v Indexe nežiaducich osôb a v Indexe záujmových osôb polície.

Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že aj z čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd vyplýva, že štát má právo kontrolovať vstup, pobyt a vyhostenie cudzincov, ak nespĺňajú podmienky podľa zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že súd prvého stupňa nebral do úvahy všetky relevantné skutočnosti a okolnosti, osvojil si len tie, ktoré sú v jeho neprospech. Žalobca prvostupňovému súdu vyčítal, že sa nevysporiadal so skutočnosťou, že spĺňa všetky podmienky na udelenie prvého trvalého pobytu na území SR za účelom zlúčenia rodiny, nebral do úvahy jeho osobné a rodinné pomery, osobitnú situáciu jeho manželky a maloletej dcéry, jeho právo na súkromie a rodinný život zaručený Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a neuviedol presvedčivé argumenty v prospech aplikácie § 39 zákona o pobyte cudzincov.

Podľa žalobcu žiaden z dôvodov, pre ktoré nebol žalobcovi udelený trvalý pobyt na území SR, nebol objektívne preukázaný, nebola preukázaná naliehavá potreba rozhodnúť podľa § 39 zákona o pobyte cudzincov a čl. 8 ods. 2 Dohovoru.

Na základe uvedeného žalobca navrhol zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť. Vyjadril presvedčenie, že žalobca nebol poškodený na svojich právach ani právom chránených záujmoch v zmysle zákona o pobyte cudzincov a Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia č. p. PPZ-931-1/HCP-NR-2006 zo dňa 17.1.2007, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie O.C.P. P., P. č. PPZ-225-19/HCP-NR-CP-NPA-P-2006 zo dňa 17.10.2006, ktorým bolo zamietnutá žiadosť žalobcu o prvé povolenie na trvalý pobyt na území SR podľa § 39 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) policajný útvar udelí prvé povolenie na trvalý pobyt cudzincovi,

- a) ktorý je manželom občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky alebo závislým príbuzným v priamom rade občana Slovenskej republiky s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky.

Podľa § 39 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie,

- b) záujmy maloletého dieťaťa cudzinca, osobné a rodinné pomery cudzinca, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu,
- c) mieru integrácie cudzinca do spoločnosti.

Podľa § 39 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie povolenia na trvalý pobyt, ak

- a) cudzinec je nežiaducou osobou,
- b) je dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie alebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu,

Žalovaný zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí odvolania žalobcu a potvrdení rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (o zamietnutí žiadosti o prvé povolenie na trvalý pobyt) skutočnosťou, ktorú zobral do úvahy aj prvostupňový správny orgán, a to, že žalobca je nežiaducou osobou na území SR a bol administratívne vyhostený z územia SR a na území SR sú voči nemu vznesené obvinenia z úmyselnej trestnej činnosti.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca dňa 27. 6.2006 na Veľvyslanectve SR na Ukrajine požiadal o povolenie na trvalý pobyt za účelom zlúčenia rodiny, žiadosť ktorá bola doručená O.C.P. v P. dňa 19.7.2006.

Žalobca k žiadosti okrem iného pripojil sobášny list (zv. OM/44, roč. 2004, str. 238 por. č. 475 kniha manželstiev matričného úradu MV SR - osobitná matrika), čestné prehlásenie manželky žalobcu M. G., rod. H., (že súhlasí s prisťahovaním svojho manžela a zároveň sa zaviazala poskytnúť manželovi spoločné bývanie, hrať všetky náklady spojené s jeho pobytom na území SR, vrátane zdravotnej starostlivosti), čestné prehlásenie manželky žalobcu, (že súhlasí s prisťahovaním manžela, ktorý bude bývať v jej rodinnom dome), výpis z LV č. x KÚ R. (o tom, že manželka žalobcu je vlastníčkou rodinného domu súp. č. y, parc. č. z v KÚ R., okres P.), potvrdenie Obecného úradu v R., (že manželka žalobcu je trvale prihlásená v obci R. na popisnom č. y), výpis z registra trestov žalobcu zo dňa 27.4.2006 (o tom, že žalobca nemá záznam v registri trestov GP SR), potvrdenie Správy informačných technológií MV Ukrajiny v Dnepropetrovskej oblasti zo dňa 6.4.2006 (o tom, že žalobca nebol do 6.4.2006 odsúdený za spáchanie trestného činu a po žalobcovi nebolo vyhlásené pátranie), potvrdenie č. 513 Ministerstva zdravotníctva Ukrajiny (o vyšetrení protilátky do vírusu imunodeficitu človeka (VIČ) zo dňa 2.6.2006 so záporným výsledkom), potvrdenie Ministerstva zdravotníctva Ukrajiny č.

340156 zo dňa 28.3.2006 o podrobení sa žalobcu povinnými predbežnými lekárskymi prehliadkami.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že O.C.P. P. v P. dňa 17.10.2006 zamietlo žiadosť žalobcu podľa § 39 ods. 2 písm. a/, c/ zákona o pobyte cudzincov a prvé povolenie na trvalý pobyt na území SR žalobcovi neudelilo. V dôvodoch rozhodnutia prvostupňový správny orgán poukázal na to, že preverovaním zistil, že žalobca sa nachádza v Indexe nežiaducich osôb na základe rozhodnutia o administratívnom vyhostení a taktiež v Indexe záujmových osôb polície.

Prvostupňový správny orgán poukázal na to, že žalobca je stíhaný Úradom justičnej a kriminálnej polície OR P. vo Z. pre TČ krádeže podľa § 247 ods. 2 a ods. 4 TZ (uznesenie o trestnom stíhaní zo dňa 28.6.2004) a Úradom justičnej a kriminálnej polície OR P. v N. pre TČ krádeže podľa § 247 ods. 2 a ods. 4 TZ (uznesenie o trestnom stíhaní zo dňa 5.8.2004) a že žalobcovi bolo vznesené obvinenie policajným orgánom OHK H.S. z TČ marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 TZ .

V dôvodoch rozhodnutia ďalej poukázal na to, že KR P., O:H.C.P. B.B. dňa 29.6.2000 rozhodol pod č. p. KRP-9-7-/CP-2000 o zákaze pobytu žalobcu na území SR do 29.6.2010 podľa § 12 ods. 1 písm. a/, c/ zákona č. 73/1995Z.z. o pobyte cudzincov (z dôvodu, že voči žalobcovi bolo vznesené obvinenie O.Ú.V L. pre TČ podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 3 TZ) a toho istého dňa KR P., O.H.C.P. B.B. pod č. p. KRP-9-7/CP-2000 rozhodol o vyhostení žalobcu z územia SR.

Z predmetného rozhodnutia ďalej vyplynulo, že žalobca bol vyhostený dňa 15.1.2004 cez hraničný priechod OHK P. V.N. na Ukrajinu a že uznesenia o začatí trestného stíhania neprebral, nakoľko mu nemohli byť doručené z dôvodu vyhostenia z územia SR. Prvostupňový správny orgán uviedol, že bolo zistené, že žalobca svoje priezvisko z G. zmenil na G. a rodné priezvisko zo Š. na J..

Prvostupňový správny orgán v zmysle § 39 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu prihliadal na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko v zmysle § 39 ods. 2 písm. a, c/ zákona o pobyte cudzincov a vzhľadom k zisteniu, že žalobca ako cudzinec je nežiaducou osobou a je dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnosť štátu, verejný poriadok, zdravie a lebo práva a slobody iných a na vymedzených územiach aj prírodu, jeho žiadosť zamietol.

Z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplynulo, že proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal, že na území SR sa nedopustil žiadneho trestného činu, nebol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, a preto je pre Slovenskú republiku bezúhonným cudzincom. Uznesenia o začatí trestného stíhania boli vydané až po jeho vyhostení, o ich obsahu nemá žiadnu vedomosť, takže sa nemôže ani účinne obhajovať.

K údajnej zmene priezviska a mena uviedol, že v preklade sobášneho listu došlo na matričnom úrade k chybe, a to v koncovke priezviska, po tom, či uvedenú skutočnosť zistil, požiadal o opravu chyby v sobášnom liste, na čo mu bolo aj vyhovené, o zmene rodného priezviska nemá žiadnu vedomosť.

Žalobca vyčítal prvostupňovému orgánu, že sa v dôvodoch rozhodnutia obmedzil len na konštatovanie, že na území SR je trestne stíhaný a vôbec sa nezaoberal skutočnosťami uvádzanými v žiadosti a nevysporiadal s nimi, najmä so skutočnosťou,

že je manželom občianky SR, majú spolu maloletú dcéru, ktorá má tiež občianstvo SR. V tejto súvislosti poukázal na to, že rozhodnutie správneho orgánu musí rešpektovať medzinárodné dohovory o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je SR viazaná, najmä Európsky dohovor o ľudských právach a základných slobodách.

Žalovaný v rozhodnutí č. p. PPZ-931-1/HCP-NR-2006 zo dňa 17.1.2007, ktorým potvrdil napadnuté rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol, uviedol, že zobral do úvahy v prvom rade tú skutočnosť, že žalobca je nežiaducou osobou na území SR a bol administratívne vyhostený z územia SR a sú voči nemu na území SR vznesené obvinenia z úmyselnej trestnej činnosti (ktoré sú prerušené z dôvodu, že sa žalobca nenachádza na území SR). Žalovaný zdôraznil vo svojom rozhodnutí, že sa osobitne zaberá otázkou medzinárodných dohovorov o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je SR viazaná a dospel k záveru, že postup prvostupňového správneho orgánu pri vydávaní predmetného rozhodnutia bol zákonný a zároveň, že nebol porušený medzinárodný dohovor, a teda ani právo žalobcu na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

Žalovaný uviedol, že neprihliadol v prospech žalobcu ani na fakt, že je ženatý so štátnou príslušníčkou SR, s ktorou má dieťa, nakoľko je preukázané, že k faktickému zlúčeniu rodiny nemohlo dôjsť z dôvodu, že žalobca bol administratívne vyhostený dňa 15.1.2004 z územia SR na Ukrajinu a sobáš s M. G. sa uskutočnil dňa 5.6.2004 na Ukrajine a manželia nežili v spoločnej domácnosti.

Žalovaný napokon poukázal na to, že k žiadosti žalobcu bola predvolaná vypovedať aj manželka žalobcu, k predmetnej veci nevypovedala a nevyužila tak možnosť podporiť žiadosť žalobcu o prvé povolenie k trvalému pobytu na území SR za účelom zlúčenia rodiny.

Na základe vyššie uvedeného bolo možné konštatovať, že prvostupňový správny orgán posudzoval žiadosť žalobcu len z pohľadu skúmania podmienok aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, teda prihliadol na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, pričom nie je z jeho rozhodnutia zrejmé, ako sa vysporiadal so žiadosťou žalobcu z pohľadu jeho tvrdenia a samotného účelu jeho žiadosti, ktorým bolo bezpochyby zlúčenie rodiny. Z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nie zrejmé, z akého dôvodu odoprela manželka žalobcu podať vysvetlenie a aký malo vplyv toto odopretie podania vysvetlenia na samotné rozhodnutie správneho orgánu.

Z rozhodnutia žalovaného síce vyplýva, že žalovaný túto okolnosť vyhodnotil v neprospech žalobcu, keď uviedol, že manželka žalobcu nevyužila možnosť podporiť žiadosť žalobcu o prvé povolenie trvalého pobytu na území SR, rovnako sa však podľa odvolacieho súdu nevysporiadal s dôvodom odopretia poskytnutia vysvetlenia.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že podľa § 17 ods. 4 zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore vysvetlenie môže odmietnuť iba osoba, ktorá by ním sebe alebo blízkej osobe spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania, a ak ide o priestupok, nebezpečenstvo postihu za priestupok alebo osoba, ktorá by ním porušila svedné tajomstvo alebo tajomstvo informácie, ktorá jej bola zverená ústne alebo písomne pod podmienkou mlčanlivosti ako osobe poverenej pastoračnou starostlivosťou. Ani z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nevyplýva, ako sa žalovaný vysporiadal z odmietnutím manželky žalobcu podať vysvetlenie, čo bolo dôvodom odopretia vysvetlenia a preto vyhodnotenie tejto okolnosti žalovaným v neprospech žalobcu bolo podľa odvolacieho súdu potrebné považovať za predčasné.

Z rozhodnutia žalovaného ďalej vyplynulo, že žalovaný sa pokúsil nahradiť chýbajúcu správnu úvahu prvostupňového správneho orgánu k aplikačnej prednosti verejného záujmu, keď uviedol, že neprihliadol v prospech žalobcu ani na fakt, že je ženatý so štátnou príslušníčkou SR, s ktorou má dieťa, nakoľko je podľa neho preukázané, že k faktickému zlúčeniu rodiny nemohlo dôjsť z dôvodu, že žalobca bol administratívne vyhostený dňa 15.1.2004 z územia SR na Ukrajinu a sobáš s M. G. sa uskutočnil dňa 5.6.2004 na Ukrajine a manželia nežili v spoločnej domácnosti.

Jeho záver z takejto úvahy (vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že s terajšou manželkou žil na území SR v spoločnej domácnosti od roku 2000, pričom dňa 22.4.2001 sa im narodila dcéra N.) sa javí podľa odvolacieho súdu nelogickým a vzhľadom na nedostatočne vykonané dokazovanie zároveň predčasným.

Taký postup (keď odvolací správny orgán odstráni sám vady prvostupňového konania, poprípade dopĺňa dokazovanie) je síce prípustný, je však potrebné, aby doplňujúce odôvodnenie v časti správnej úvahy malo charakter správnej úvahy a aby sa dotýkalo tých okolností na strane žalobcu, ktoré mali bezprostredne vplyv na rozhodnutie, (tak aby jeho úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom, aby bola v súlade s pravidlami logického myslenia a podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom) a aby bolo tak zrejmé, prečo došlo k uprednostneniu záujmu verejného pred záujmom (právom) súkromným.

Z ustanovenia § 78 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. V odkaze pod čiarou č. 6 je uvedený zákon č. 71 1967 Zb. o správnom konaní /Správny poriadok/.

Správny poriadok v ustanoveniach § 46 a § 47 vymedzuje obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia. Dôležitou súčasťou rozhodnutia je odôvodnenie, ktoré nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia. Správny poriadok zakotvuje povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia všetky podstatné skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu. Správny orgán musí v odôvodnení opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy z ktorých vychádzal a ako sa vysporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom.

Na základe vyhodnotenia dôkazov správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti považuje za nepochybne zistené a aký je právny význam týchto skutočností. V odôvodnení rozhodnutia uvedie aj záver o tom, z akého dôvodu aplikoval na predmet konania predpisy citované vo výroku.

Súd pritom preskúmava úvaha správneho orgánu len v tom smere, či úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z týchto skutočností vyvodiť iné alebo opačné závery.

Podľa odvolacieho súdu v danom prípade bolo povinnosťou správnych orgánov pri skúmaní žiadosti žalobcu o prvé povolenie k pobytu na území SR z dôvodu zlúčenia rodiny, popri skúmaní verejného záujmu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 39 ods. 1, písm. a/ zákona o pobyte, podrobne sa zaoberať záujmom súkromným (osobnými

a rodinnými pomermi žalobcu), tak ako to vyplýva z ustanovenia § 39 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, pričom povinnosťou správnych orgánov bolo odôvodniť, prečo došlo k uprednostneniu záujmu verejného pred záujmom súkromným.

Prvostupňové ako aj odvolacie správne konanie tvoria jeden celok, postavenie a úlohy správnych orgánov v každom z týchto stupňov sú jasne definované zákonom, pričom správny poriadok (v súlade s ustanovením § 59 ods. 1) umožňuje odvolaciemu orgánu doplniť doterajšie konanie, pokiaľ je to nevyhnutné, poprípade zistené vady odstrániť.

Je preto prípustné, aby druhostupňový správny orgán doplňoval dôvody rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, resp. aby nahrádzal chýbajúcu správnu úvahu, ktorá mala predchádzať rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu k otázke posúdenia okolností, ktoré mali vplyv na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zamietnutí žiadosti žalobcu o udelenie povolenia na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, táto však musí spĺňať podmienku preskúmateľnosti z pohľadov, ktoré sú pre jej použitie nevyhnutné.

V danom prípade odvolací správny orgán doplnil chýbajúcu správnu úvahu o aplikačnej prednosti verejného záujmu, túto však odvolací súd považoval za nedostatočnú a nepresvedčivú.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutie žalovaného, ktorý zdôraznil, že sa osobitne zaberá otázkou medzinárodných dohovorov o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je SR viazaná a dospel k záveru, že nebol porušený medzinárodný dohovor, a teda ani právo žalobcu na rešpektovanie súkromného a rodinného života, je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože z rozhodnutia nie je zrejmé, ktorým dohovorom sa zaberá a jeho záveru o aplikačnej prednosti verejného záujmu chýba rozbor subjektívnych okolností na strane žalobcu (nie len z hľadiska zákona o pobyte cudzincov, ale ako správne namietal žalobca aj rozbor z hľadiska žalobcom tvrdeného ukrátenia na práve súkromnom, najmä práve na rodinný život, ktorý je explicitne vyjadrený v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Preto krajský súd mal dospieť k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí uvedenými vadami /spočívajúcimi v tom, že sa prvostupňový správny orgán a následne ani žalovaný dôsledne neriadili príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku/, pričom táto vada bola spôsobilá vyvolať zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Keďže na uvedenú okolnosť krajský súd neprihliadol, odvolací súd dospel k záveru o potrebe zmeny napadnutého rozsudku tak, že je účelné rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o žalobcovo tvrdenie, že v danom prípade došlo k stretu dvoch základných práv a slobôd, na jednej strane práva žalobcu na súkromie a rodinný život garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd a na druhej strane práva štátu na bezpečnosť a verejný poriadok, teda k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, bolo potrebné sa s týmto názorom stotožniť, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité zdôrazniť, že v administratívnom konaní musí byť nad všetky pochybnosti preukázané, že z konania žalobcu hrozí Slovenskej republike ohrozenie verejnej bezpečnosti, pričom v tejto súvislosti musí zvážiť aj hľadisko súkromné, tak, aby bolo možné

jednoznačne posúdiť, či odopretím udelenia povolenia k jeho pobytu na území SR nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté jeho právo na súkromie a rodinný život na území SR so svojou manželkou a maloletou dcérou, ktoré sú občiankami SR.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Štátny orgán nemôže zasahovať do výkonu tohto práva okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Predmetný princíp garantovania a ochrany súkromných práv cudzincov a verejného záujmu na bezpečnosti a ochrane spoločnosti, je premietnutý dostatočne aj v zákone o pobyte cudzincov (§ 39 ods. 1 písm. a/ a b/), pokiaľ však nie je zrejmé, z akého dôvodu došlo k uprednostneniu verejného záujmu pre záujmom súkromným z hľadiska aplikácie zákona o pobyte cudzincov, nie je možné ani zaujať stanovisko, či bol k takejto aplikačnej prednosti (z hľadiska Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd) dôvod.

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 220 OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalované v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ (v spojení s § 250j ods. 3 OSP) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Úlohou prvostupňového správneho orgánu bude v ďalšom konaní opätovne rozhodnúť o žiadosti žalobcu o prvé povolenie pobytu na území Slovenskej republiky, vyhodnotiť obsah administratívneho spisu, najmä čestné prehlásenia manželky žalobcu, ktoré sú prílohou jeho žiadosti, zvážiť, či pripustí predmetné čestné vyhlásenia (§ 39 Správneho poriadku) namiesto dôkazu (výsluchu manželky žalobcu), vyhodnotiť správu z vykonaného šetrenia OCP P. P. zo dňa 10.1.2008 z vykonaného šetrenia v obci R., poprípade zvážiť dopyt na obec R. za účelom zistenia doby a charakteru spolužitia žalobcu, jeho manželky a maloletej dcéry pred vyhostením z územia SR, resp. zvážiť vypočutie ďalších svedkov, ktorí by potvrdili, resp. vyvrátili tvrdenie žalobcu, že s M. H., t. č. manželkou žalobcu žili v spoločnej domácnosti od roku 2000 na území SR. Po ustálení týchto skutkových okolností pri dodržaní princípu proporcionality, zvážiť hľadisko verejné, najmä z toho pohľadu, či konanie žalobcu, (voči ktorému boli vznesené obvinenia pre úmyselné trestné čin, doposiaľ však právoplatne nebol uznaný vinným zo spáchania TČ na území SR) vyvolávajú naliehavú spoločenskú potrebu ochrany verejného poriadku.

Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť tak zrejmé, aké mali vplyv zistené okolnosti na jeho rozhodnutie o žiadosti žalobcu, akou úvahou bol vedený pri hodnotení zistených okolností a podrobne odôvodnil aplikáciu príslušných ustanovení zákona o pobyte cudzincov a ako sa vysporiadal s namietaným porušením práva žalobcu na súkromný a rodinný život z hľadiska čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, tak aby bolo zrejmé ktorý záujem uprednostnil (verejný alebo súkromný) a z akého dôvodu.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že žalobcovi, (ktorý mal úspech vo veci, náhradu trov si však neuplatnil), náhradu konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 15. apríla 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia :
Ľubica Kavivanovová